

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 47. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 29 November 1859. Pris för år: 10 R:dr Riksmünt. XIII årgången.

SCHILLER.

Schiller.

(Efter Aftonbladet.)

Johann Christoph Friedrich Schiller föddes i Marbach uti Würtemberg natten mellan den 10 och 11 November 1759 (hvarföre uppgiften om hans födelsedag varierar mellan dessa båda dagar). Hans fader hade varit fältskär och sedermera officer, och var trädgårdsinspektör på hertigligen lustslottet Solitude. Fadren, som gerna velat att hans son skulle bli prest, kunde dock icke vägra, när hertig Carl af Würtemberg, som älskade soldatväsendet, och som nyligen hade stiftat en militärakademi, den s. k. Karlsschule, der äfven undervisning i hvarjehanda vetenskapliga fack lemnades, ville ha honom intagen i densamma. Han skulle här studera juridik; men uthärdade, oakadt allt tvång, icke länge härmed, utan öfvergick till medicinen. Men hvarken juridiken eller läkarekonsten förmådde fångsladen uppåtsträfvande ynglingens oroliga ande. Diktkonsten, ehuru bannlyst som "äynden" utur akademiens salar och logement, hade blifvit målet för hans åtrå. Der, under det pedantiska tvånget, i den trånga cellen, producerade den 18-årige ynglingen sitt första sorgespel, "die Räuber", denna vilda och flammande protest mot hela tidehvarfvets ofrihet, konvens och stela perukstocksväsende. Men det skulle dröjt länge innan Schiller kunnat förvärfvat eller låna så mycket penningar att han kunnat trycka detta arbete. En bokhandlare i Mannheim meddelade manuskriptet åt baron v. Dalberg, under hvars insigtsfulla ledning teatern i Mannheim då stod och utgjorde den i artistiskt hänseende mest betydande teater i Tysk-

land. "Die Räuber" blef uppfördt, och Schiller, som under tiden blifvit kompanikirurg, reste hemligen till Mannheim, för att bevista uppförandet, och återvände förtjust öfver den sensation, som den nya dramen hade väckt. Men Würtembergs hertig och hofblefvo i ytterlig grad indignerade öfver denne förfärlige Frans Moor och denne Carl Moor, som kände en hel armé i sin arm. Kirurgen fick hög befallning att säga farväl åt sånggudinnorna och att aldrig utgifva andra skrifter än möjligen om koppor eller om skjutsår o. d., samt att afbryta hvarje förbindelse med utlandet, d. v. s. hela världen utanför hertigdömet Würtembergs gränser. Trots det stränga förbudet for Schiller ånyo till Mannheim, och då han efter hemkomsten kastades i arrest, uppgjorde han der planen till ett nytt sorgespel, "Cabale und Liebe".

"Pegasus i oket" höll ut till 1782. Då slet han sönder de band, som fjetrade honom vid hemmet, ryckte sig lös och flydde. Med 23 gulden i fickan och entusiastiskt besluten att våga och offra allt för poesien, begaf han sig till Mannheim. Han kom dock snart i den bittaste nöd, tilldess slutligen en fru v. Wolzogen lemnade honom en fristad på sitt gods Bauerbach vid Meiningen. I djupa ensamhet tillbragte han här ett år, hvarunder han fulländade "Fiesko" samt "Cabale und Liebe" och utkastade planen till "Don Carlos". Genom Dalberg blef han 1783 anställd såsom teaterlitte-

ratör i Mannheim. Det blef emellertid på längd outhärdligt för hans skaldenatur att vara slaf under direktörs- och konstnärnycker samt slagtoffer för de hätska intriger, som spinnas och utkläckas bakom teaterkulisserna. Efter två års bittra qual lemnade han sin ställning vid teatern och begaf sig till Leipzig, der han då tillbragte sin lyckligaste tid, isynnerhet tillsammans med Körner, den bekante skaldens fader, hvilken var och förblef Schillers innerligaste vän och den, på hvars omdöme han satte det högsta värdet. Hösten 1785 följde han Körner till Dresden och fullbordade der "Don Carlos", ett sorgespel, fullt af den renaste, mest svärmiska frihetsglöd och hvilket då öfver hela Tyskland framkallade entusiasmens rodnad på ungdomens kinder.

Den tredje perioden af Schillers skaldeverksamhet begynner med hans ankomst till Weimar 1787, hans bekantskap med Herder och Wieland, hans första sammanträffande med Charlotte v. Lengefeld, som sedermera blef hans maka, och hans första, af ömsesidig köld utmärkta m te med Goethe.

Schiller och Goethe hyste till en början stark antipati mot hvarandra, men härur utvecklade sig sedermera en ädel och fruktbarande vänskap mellan de odödliga skaldedioskurerna. Schiller karakteriserade 1788, i bref till Körner, Goethe såsom en egoist, hvilken han hatade, ehuru han måste älska hans snille. Goethe rekommenderade icke långt derefter "en

mig i hand, såsom han ej gjort det sedan årtal tillbaka och gick att innesluta sig i sin hytt. Följande dagen fann man honom död i sin säng; den olycklige Edmond hade medelst gift gjort slut på en tillvaro, som blifvit honom odräglig.

Främlingen slutade sin berättelse, men hans förvånade blickar sökte förgäfvets något tecken till en lifligare rörelse på de personers ansigte, till hvilka han ställt sin berättelse.

— Inte illa uttänkt, tänkte Hr Dubourg; du spelar förträffligt komedi, min mäg.

Kanske beklagade Helène och Anatole i sitt inre, at främlingens berättelse blott var en dikt; dock måste medgifvas, att den karakter som man tecknat för dem, skulle för en dylik känsla hafva varit en ganska förmildrande omständighet.

Hvad beträffar Zoé gick hennes blick från kusinen till främlingen, och uttrycket i hennes fysionomiskulle sålunda kunnat öfversättas:

PRÖFNINGEN.

(Forts. fr. N:o 46.)

Efter de första hälsningarne började den främmande utvecklade anledningen till sitt besök. Detta skedde först efter en mängd omskrifningar, sådana som vanligen föregå en sorglig berättelse.

— Jag är, sade han, en vän till familjen Maubray.

Hr Dubourg gjorde en rörelse och gaf sina döttrar en blick, som tycktes säga: der hafva vi det!

— Kallad af mina lärare till Paris, fortsatte främlingen, gick jag ombord på det fartyg, som skulle föra Edmond till er. Jag bör säga er, att denne olycklige vän redan sedan lång tid syntes hafva fattat afsmak för sig och hat till världen, han hade kommit till den öfvertygelse, att människors hjerta, alltid öppet för dåliga passioner, icke bar hem för höga och ädla känslor. Hvarje tillgifvenhet syntes honom vara en lögn, hvarje god handling var för honom blott resultatet af en beräkning. Detta melankoliska lynne, som urartat till sjukdom, hade slutat med att skilja honom från alla dem, som älskade honom. Jag var kanske den ende, hvars sällskap han föredrog; dock måste jag omsorgsfullt från våra samtal bannlysa dessa ömmare uttryck, som så naturligt trifvas på en väns läppar. Jag vet ej hvad intryck resan gjorde på hans sinne, men sedan resans första dagar blef han dyster och tyst; han undvek att närma sig, ja att se på de öfriga passagerarne; ja jag såg honom tillbringa hela dagar utan att ens till mig ställa ett enda ord. En afton visade han sig dock mera meddelsam, han talade länge om den plan, som var uppgjord emellan hans far och er; han ådagalade den lifligaste farhåga att ej kunna göra er dotters lycka; slutligen tog han

viss hr Schiller, författare till ett historiskt arbete öfver Nederländerna" till en professorsbefattning i Jena, som han också erhöll. Schiller hade för öfrigt fått titel af meiningiskt hofråd, och på hertigens af Weimar begäran blef han mot sin vilja adlad af dåvarande tyske kejsaren. Å andra sidan erhöll han från Frankrike ett af Danton och Roland undertecknad patent såsom hedersmedborgare i franska republiken, med adressen:

"à Monsieur Gille, publiciste allemand".

Han måste emellertid dag och natt arbeta för rika förläggare och fattiga honorarier, och hans halsa, som dessförutan icke var synnerligen stark, blef grundligt undergräfd genom öfveransträngningar.

Efter omkring tio år, nästan uteslutande använda åt studier samt historiska och filosofiska arbeten, vände han sig 1797 åter med ny värma och kraft till poesien, och den nu börjande sista och korta perioden af hans verksamhet är oändligt rik; den utgör hvad man skulle kunna kalla hans klassiska period. Schillers och Göthes brevexling är offentliggjord i 6 stora band, och vittnar om det ofantliga inflytande, som de båda stora skalderna utöfvat på hvarandra. Goethe kände detta och erkände intill sin sista stund den tacksamhetsskuld, i hvilken han stod till Schiller. "För mig — yttrar han — uppstod genom honom en ny vår, der allt på nytt började grönska, skjuta knoppar och grenar." Båda skalderna skapade nu under denna vevselverkan sina högsta

och mest fulländade mästerverk. Det var under dessa sina sista 8 år som Schiller producerade sin Wallenstein, Maria Stuart Jungfrau von Orleans, Braut von Messina och Tell m. m. Den schweiziska frihetens poetiska förherrligande var det sista verk, som Schiller fick fullända. Schiller dog den 8 Maj 1805, och hela Tyskland kände då genast hvad det förlorat i den så tidigt bortgångne skalden. Goethe, som sjelf var sjuk, rönt ett så djupt intryck af den sorgliga underrättelsen, att man fruktade äfven för hans lif. Han skref någon tid derefter till Zelter: "Jag har förlorat hälften af mitt lif", och om djupet och varaktigheten af detta intryck har han lemnat vittnesbörd genom den tio år senare af honom författade epilogen till Schillers "Glocke".

Öfver Schillers lif och förhållanden finnes en hel, ganska vidlyftig litteratur. Med utomordentlig ifver ha tyskarne samlat allt, som kan tjena till att i någon, äfven den ringaste mån belysa, förklara, karakterisera hans så väl som Goethes lif och verksamhet.

Äfven i vårt land är Schillers namn kärt och värderadt, och vi ha så mycket medvetande af verklig nationel sjelfständighet, att vi icke behöfva undertrycka våra sympatier i detta hänseende af fruktan för att det genom oförstånd och missförstånd skulle kunna tolkas såsom ett vittnesbörd om ett andligt beroende af Tyskland. Det skulle bli alltför vidlyftigt att redogöra för den väckelse vår poeti-

ska litteratur i en förgången period erhållit genom Schillers verk; det är nog att säga, att de icke varit utan ett väsentligt inflytande på det nya lif, som för ett halft århundrade sedan väcktes inom vår vitterhet. Ännu i denna stund är ingen af Tysklands många skalder så populär i Sverige som Schiller. Hans dikter anstå ännu alltid mäktigt den bildningssökande svenska ungdomen, och hans rena och ädla poetiska individualitet tilltalar hvarje sinne, som är öppet för poesien. Ett särskilt skäl att med deltagande se de sätt, hvarpå skaldens minne nu hedras, är den välvilja och aktning för den svenska nationen, som framlyser i hans arbeten och isynnerhet uti hans trettioårakrigets historia, der man lätt ser, huru varmt Schillers hjerta klappar för den enda menskligt sköna företeelsen i detta förfärliga krig, den store Gustaf Adolf. Liksom han under utarbetandet af detta historiska verk gjorde förstudier för sitt väldiga drama Wallenstein, så hade han äfven då uppgjort planen till att i en stor episk dikt förherrliga sin älsklingshjelte, Gustaf Adolf, en plan, som hans förtidiga död hindrade att komma till utförande.

Kejsarinnan Josephine.

På ön Martinique, en af Antillerne, i Westindien, egde den 29 Augusti d. å. en högtidlighet rum, till hvilken en stor folkmassa från alla öarne församlat sig. Kejsarinnan Josephines, Napoleon I gemälsstaty, uppförd af kolonisterna på ön aftäcktes nem-

— I sanning, äfven utan Helènes och Anatoles kärlek skulle jag ej kunna visa att min syster vore mycket af beklaga.

Främlingen sade för sig sjelf:

— Det är en smärta, som på dessa personer ej gör särdeles djupa fåror.

Denna stumma scen började att blifva temligen besvärande för samtliga sällskapet; främlingen steg upp.

— Hvad gör ni? utropade Hr Dubourg; jag förmodar att ni ej lemnar oss. Såsom vän till den, som skulle blifvit min mäg, emedan ni sagt, att ni varit hans vän . . .

— Den ende, som han bibehållit.

— Ni kan ej vägra mottaga den gästfrihet, som jag erbjuder er. Inga inkast min herre . . . Ett namn har redan undfallit mitt minne.

— Duplan.

— Duplan . . . ja . . . det är i sanning det namn som ni för mig uppgifvit. Välan, det är afgjort; ni är, vår gäst, Hr Duplan!

Främlingen kunde ej undgå att bemärka den synnerliga affektation, som Hr Dubourg ådagalade vid uttalandet af detta namn, och det skämtsamma småleende hvarmed han beledsagade det.

— Ett anbud, min Herre, genomtränger mig med erkänsla, men jag blir aldrig djerf nog att antaga det.

Hr Dubourg ringde; en betjent inträdde.

— Gå genast att hemta denna herres bagage på det hotel, han anvisar dig.

— Men jag vågar protestera . . .

— Och jag förklarar att jag ej låter er gå bort; det skulle vara vackert att se, det Hr Duplan har ett annat logis än mitt hus! Jag menar att ni skall bo hos mig och att ni skall behandlas såsom vore ni Edmond sjelf.

Främlingens motstånd var förgäfvat; Hr Dubourg, alltid småleende och i hvarje mening inflickande ett «Herr Duplan», anvisade honom det rum, som var bestämt åt hans vän Maubrays son.

Några dagar gingo förbi, under hvilka Duplan — lå-

tom oss behålla detta namn — såg sig omgifven af de mest uppmärksamma omsorger, den finaste attention. Likväl fann han sig ej rätt väl, midt i familjens altmänna sträfvan att vara honom angenäm; Hr Dubourgs småleende och hans sätt att säga: «Hr Duplan» började att retta hans nerver; han begrep ingenting af Helènes och Zoés hviskningar; han fördrog ofäligt Anatoles bistra blickar då denne syntes öfverlemna sig åt ett verkligt studium af hans anletsdrag, hans sätt att vara och kläda sig; men hvad som öfver allt syntes honom förtretligt, var, att i afseende på Edmond aldrig höra utgå utur någons mun ett beklagande, ja ej ens af dessa banala fraser, som i sådant fall sjelfva artigheten föreskrifver.

Slutligen, då han en afton befann sig ensam med Hr Dubourg sade denne med hälften raljeri och hälften skärpa:

«— Välan, Hr Duplan, är ni nöjd med resultatet af edra observationer?»

(Fortsättning pag. 374.)

Don Carlos.

Maria Stuart.

Wallenstein.

SOLITUDE

Fiesco.

Jungfrun af Orleans.

Tell.

ligen denna dag. Josephine var född på Martinique år 1763; hennes fars namn var Tascher de la Pagerie. Hon kom som helt ung till Frankrike för att trolofvas med vicomte Beauharnais i detta äktenskap föddes tvenne barn, Eugene och Hortense. Af dotterlig ömhet återvände hon år 1787 till Martinique för att vårda sin moder, som fallit i en sjukdom; hon kvarstannade tre år på ön. Emellertid uppstod en resning i kolonien, som gjorde att Josephine måste fly till Frankrike, utan att ens taga afsked af sin moder. Efter denna flykt och många öfvervunna motgångar fick madame Beauharnais erfara franska revolutionens fador, fick se sin man släpas i fängelse och derifrån till schavotten. Hon stod sjelf upptagen på de proskriberades lista, men hennes makes död försatte henne i ett sådant tillstånd, att ingenting kunde företagas mot henne, hvilken omständighet hon hade att tacka för att hon undgick det henne tillämnade öde. Efter Robespierres död befriades Josephine ur fängelset af Tallien, som aldrig förglömdes hvarken af henne eller af Eugene hvilken sistnämnde intill hans död utbetalade åt honom en anseelig pension.

Josephine hade Barras att tacka för återfäendet utaf en del af sin mans förmögenhet; det var i Barras' hus som hon efter den 13 Vendemaire sammanträffade med General Bonaparte, hvilken hyste den önskan att få se henne, emedan hennes son Eugene, som då var femton år, hade inställt sig hos generalen med en

anhållan om att få till sig utlemnadt det svärd, som tillhört hans fader. På Bonaparte gjorde enkan det mest gynnsamma intryck; hans kärlek ökades vid hvarje förnyad samvaro, och 1796 gifte han sig med Josephine. När hennes man blifvit upphöjd till Förste Konsul, ådagalade Josephine på otaligt många sätt sitt välgörande sinnelag. Henne hade många emigranter att tacka för att de fingo återvända; hon uppmuntrade de sköna konsterna och belönade industrien; hennes lif var, i korthet sagdt, en kedja af välgörande handlingar, hvarföre ock Bonaparte ofta sade till henne: "Jag kan vinna slagtingar, men du vinner hjertan." När Napoleon blef kejsare kröntes Josephine till kejsarinna af Frankrike i Paris och till drottning af Italien i Milano. Hennes äktenskap med Napoleon blef barnlöst. Då hon erfor önskingarne om en thronarvinge, samt Napoleons afsigt att gifta sig med en furstinna, fann hon sig uti att uppoffra sina egna känslor, och samtyckte ädelmodigt till kejsarens giftermål med erkehertiginnan Marie Louise dotter till kejsaren af Österrike. Efter skiljsmessen tillbringade hon sina återstående dagar i tyst tillbakadragenhet på slottet Malmaison. Det tros, att hennes död förorsakades af sorg öfver Napoleons förvisning till Elba. Hon bemöttes af de allierade med största aktning; kejsar Alexander skickade sin egen läkare att vårda henne, och besökte henne ofta personligen. En hastig halsinflammation slutade

hennes dagar, den 29 Maj 1814. Hennes dotter Hortense var kejsar Napoleon III:s moder.

Hvad är egentligen fär g?

(Ur "Die Gartenlaube".)

Det gifves otaligt många saker, som hvar och en tror sig veta, utan att dock, om det skulle komma i fråga, kunna afgifva räkenskap derför. Man bygger sina satser af ord, såsom muraren bygger sitt hus af stenar, utan att fråga mycket efter hvad han egentligen har för stenar, blott att de passa in i muren. Så användes ofta et ord i oriktig mening. Om man ock ej kan begära, att hvar och en skall i grunden känna alla ord, så är det likväl af stor vigt att närmare betrakta de ord, hvilka på en gång hafva flerfaldiga betydelse. Man råkar i de största villfarelser om man öfverallt vill förstå ett mångbetydande ord i en och samma mening. Ordet fär g är ett sådant, och undersökandet af dess olika betydelse är så mycket viktigare, som betraktelser ur naturläran och fysiologien förknippa sig dermed, hvilka för hvar och en någorlunda bildad person måste vara af högsta intresse. Ty de kasta ett klart ljus öfver en stor klass af naturföreteelser, hvilka vi tanklöst låta gå förbi vårt öga såsom någonting vanligt, utan att vidare begrunda deras väsen. Vetenskapen har den uppgift att göra de menniskor, hvilka tagas alltför mycket i anspråk af det praktiska lifvet för att kunna sysselsätta sig

— Om hvilka observationer talar ni, min Herre?

— Ni, som gör dem, bör väl bättre veta detta, än jag, som blott gissar dem.

— Jag svär, att edra ord äro för mig lika många gåtor.

— Godt, godt, ingen är värre döf än den som inte vill höra, ni förstår utan tvifvel att försöket ej lyckas; om jag vore en smula mer finkänslig än jag är, skulle jag tycka att det är något långt drivet. Välan, Hr Duplan, görom slut på en komedi, som ni skulle finna alldeles onyttig, om ni hade en större världserfarenhet; man behöfver ej mer än ett ögonblick för att öfvertyga sig att en kvinna är vacker; om man vill studera hennes hjerta, skulle ej hela lifvet förstå.

— Men jag försäkrar er, min herre, att jag alldeles ej begriper om hvilken komedi, om hvilka försök ni talar.

— Jag må säga! . . . Detta är bra starkt! Jag vill ej förarga mig . . . vänskapen, tacksamheten skulle i allt fall ålägga mig skyldigheten att ej förifra mig. Sålunda

efter er bekvämlighet, hr Duplan; fortsätt ni, så mycket ni vill, med en role, som ni i öfrigt, jag erkänner det, spelar ganska skickligt; jag vill inskränka mig till den tillfredsställelse att säga er, det all er förställning är öfverflödig, att jag på förhand vet allt.

Och då hr Dubourg märkte, att skärpan i hans ord ej kunde annat än innebära en större anklagelse och häftigare uttryck af förtret, än han ville låta påskina, skyndade han att aflägsna sig.

Duplan kvarblef försagd och tagande åt pannan, såsom den, som söker lösningen af ett problem, sade han:

— Han vet allt! . . . Men hvad vet han? Huru kan han veta något?

Sådant var under en del af natten det thema, på hvilket han öfvade sin skarpsinnighet.

Följande morgon tidigt då han nedstigit i trädgården, bemärktes han af Hr Dubourgs neveu, som skyndade fram till honom.

— Min Herre, jag är ej partiman, hvarken af obestämd-

het i grundsatser eller af diplomatiska konstgrepp; i allting tycker jag bäst om att gå raka vägen.

— Min Herre, jag förklarar med nöje att i detta hänseende äro mina grundsatser fullkomligt öfverensstämmande med edra.

— Jag begagnar mig derföre af detta tillfälle att gifva er en öppen förklaring öfver mitt uppförande.

— Jag inser ej, att edert uppförande i hvad beträffar mig behöfver den minsta belysning.

— Jag ber! Ni kan ej halva underlåtit att märka en viss förbehållsambet å min sida, som tyckes stå illa tillsammans med vår ålder och vår ställning här i huset.

— Jag medger, att ni sedan min ankomst varit särdeles tyst.

— Dock är jag ej och kan jag ej vara er fiende.

— Min Herre . . .

— Mitt släktförhållande till Hr Dubourg förbjuder mig det . . . men jag är ännu mindre er vän

— Ni har frihet att i afseende på mig hafva hvad slags känsla ni behagar.

med natur- och själsförteelserne, uppmärksamma på åtminstone det viktigaste, och detta i klara, fast korta drag, på det hvar och en må blifva i stånd att hålla jemna steg med den allmänna bildningen och med sin tids andliga fordringar.

Blått, rött, gult o. s. v. äro färger, men vi se dessa färger under mycket ser-skilda förhållanden. När molnen glöda i aftonrodnaden, veta vi väl, att det röda dervidlag uppstår på ett helt annat sätt, än då våra kinder rodna eller då jernet rödglödgas i elden. Molnen äro icke röda, men de hafva den förmåga att under vissa gifna förhållanden återstråla solljuset i röd färg. Våra kinder färgas röda derigenom att de fina ådror, som ligga tätt under huden, blifva rikligare fyllda med det genomskimrande blodet. Jernet har den egenskapen att genom stark upphettning blifva rött. Så kunde många exempel anföras för att visa på huru olika sätt en och samma färg kan uppkomma. Men färg finnes blott der, hvarest finnes ljus, ja sjelfva ljuset synes för oss nästan alltid i en viss färg, såvida man icke, utan grund, vill säga, att hvitt icke är någon färg. Sällan finna vi ljusförteelser, hvilka ej tillika göra färgintryck på oss. Solen, om vi kunna uthärda hennes anblick, synes oss först som en rent hvit kropp, hvilken sedermera, tillfölje deraf att vårt öga tröttnar och gjuter tårar, antager en gul eller rödaktig färg; blixtrarne hafva för det mesta en blå eller grön färg; eldflamman synes ömsom gul,

röd, blå eller hvit, och såsom färglösa ljusförteelser återstå egentligen endast de, hvilka äro för flyktiga eller för svaga att låta oss förnimma någon bestämd färg. Färger äro således färgadt ljus. Hvad rött, blått o. s. v. är, måste hvar och en veta, det låter icke vidare beskrifva sig, men väl kan man deremot fråga efter de grunder, som förändra det ursprungligen hvita dagsljuset, så att det från olika kroppar tillbakastrålar mot oss med olika färger. (Forts.)

Hvarjehanda.

Signalering på jernbanor verkställes genom ett böjligt rör, t. ex. af guttapercha, som ledes under alla tågets vagnar och slutar med en pipa, anbragt på ett ställe af lokomotivet, hvarifrån ljudet lätt når lokomotivförarens öra. Från hufvudröret gå sidorör in i hvarje vagn och hvar ett af dessa är försedt med ett munstycke, så att i nödfall passagerarne ögonblickligen från vagnarne kunna ge lokomotivföraren tecken att stanna.

I kejsardömet Österrike finnas 330 ofentliga civil- och 159 militärsjukhus, hvilka i genomsnitt årligen vårda 400,000 sjuka, 40 dårhus med i genomsnitt 6000 vansinniga och 33 hittebarnshus med 24,000 barn.

I Sevres afled nyligen Louis Pierre Schilt, nutidens skickligaste porslinsmålare. Han var född i Paris 1790, och efterlemnar en son, som är en stor talang i nysnämnda konst.

— Detta betyder ingenting; jag skulle vara lycklig att kunna säga att jag afskyr er, men tacksamheten mot huset förbjuder mig det; om det fölle mig in att tycka det vänskap för en man sådan som ni, vore något eftersträfvansvärdt, så uppstiger hos mig genast en annan känsla, som återkåller min hand då den är färdig att fatta eder.

Duplan började att tvifla, huruvida Anatole hade alla skrufvarna i behåll; denne återtog:

— Ni betraktar mig med förvåning; ni synes ej förstå . . .

— Jag medger att mitt förstånd står stilla.

— Vålan, jag vill med ett ord säga allt: jag älskar henne!

— Ni älskar henne . . . hvilken då?

— Hvilken fråga? . . . Förstår ni ej? Jag älskar henne, och med en kärlek, som går ända från barndomen, denna kärlek är obekant för hennes far: jag kände hans förbindelse, jag borde tåga, jag teg; denna kärlek måste då uppoffras, och för att undvika allt obehag, vill jag

aflägsna mig utur familjen och lemna Paris. Men om jag afstår ifrån att äga den, som är mig kär, så afstår jag aldrig från det heliga uppdrag, att vaka öfver hennes öde; betänk det väl, att ni är skyldig henne den lycka, som jag velat gifva henne; ni bör blifva för henne det som jag skolat blifva; om ni sviker härutinnan, så är det mig, inför hvilken ni är ansvarig.

— Men ännu en gång, tillåt mig . . .

— Jag har sagt allt hvad jag haft att säga; hvarje annat ord vore öfverflödigt.

— Likväl har jag, tyckes det mig, rättighet att fordra . . .

— Jag vill förklara, hvarför jag talar så med er, ehuru ni ännu ej förklarar er! Ingenting är enklare; ett förutgifvet moddelande har gjort er förklädning onyttig; jag vet allt.

Anatole sade ett kallt farväl och aflägsnade sig.

— Ännu en, sade Duplan. Hur knäsveln kunna de veta . . . ?

Morel, en af de edsvurne i Charlotte Cordays process och den ende, som höjde sin röst för den anklagades frikännelse, dog i Oktober månad i Cremeux, vid 93 års ålder.

En upplyst prestman. En garnisonsprest i staden Coblenz i Preussen yttrade häromdagen i en predikan: "Hela folket, med undantag endast af militären, var under åren 1848 och 1849 otroget, och konungens sjukdom är ett straff åt folket för denna dess synd." En anklagelse inför konsistorium är tillämnad den utmärkte predikanten.

Vesuvius, som under halftannat års tid varit i verksamhet, tycks nu först förbereda de häftigaste utbrott och hotar den af sina invånare redan öfvergifna staden Portici. Lavan har flutit ut på 3 mils omkrets.

Från C. Petersens Lithografiska Inrättning och Boktryckeri har utkommit och är att tillgå så väl i stadens Boklädor som å Jernvägsstationerna å 50 öre:

HANDBOK

för trafikerande å Westra Stambanan,

innehållande:

Allmänna Trafikbestämmelser,

Afstånds-Tabell

samt

tillförlitliga tariffer öfver afgifterna alla stationerna emellan.

Vid svängningen af alléen mötte han Helène, Hon gick långsamt, med sänkt hufvud. För att döma efter hennes utseende, tycktes hennes tankar vara af en nog sorglig natur. Hon darrade vid åsynen af Duplan och gjorde en rörelse för att gå åt ett annat håll. Men hon ändrade sig, svarade på den unge mannens helsning och tillät honom att vända tillbaka för att följa henne upp till huset. Tydligt önskade hon ett samtal med honom, emellertid hastade hon ej att bryta tystnaden; hon tycktes söka men ej finna medel att komma in på samtal om saken; de hade kommit till tröskeln af salongsdörren, och ännu hade hon ej sagt ett ord. Plötsligen stannade hon; hon fästade på Duplan en blick full af ljuf resignation, och, ehuru darrningen i hennes röst förrådade rörelsen af en inre kamp, sade hon öppet till honom:

(Forts.)

Scen ur Schillers "Lied von der Glocke."

Härmed följer Romanbihanget: "Grefve Königsmark och Prinsessan af Celle," pag. 41—48.
Nästa No utgifves Söndagen den 27 November.

C. PETERSENS OFFICIN 1859.